

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie z powództwa P. M., A. T.

przeciwko Bank S.A. w W.

o ustalenie i zapłatę

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 18 marca 2025 r.

na skutek skargi nadzwyczajnej Rzecznika Praw Obywatelskich od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 3 stycznia 2019 r., sygn. I C 930/18

umarza postępowanie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny (dalej również: „Sąd Okręgowy”) wyrokiem z 3 stycznia 2019 r., I C 930/1 (dalej również: „zaskarżony wyrok” lub „wyrok”) w sprawie z powództwa P. M. i A. T. (dalej: „powodowie”) przeciwko Bank S.A. w W.(dalej: „pozwany”) w przedmiocie ustalenia i zapłaty oddalił powództwo oraz zasądził od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2717 zł (dwa tysiące siedemset siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i nie obciążył powodów kosztami procesu w pozostałym zakresie

Skargą nadzwyczajną z 2 lutego 2024 r. Rzecznik Praw Obywatelskich (dalej również: „Rzecznik” lub „skarżący”), na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r.,

poz. 1058 z późn. zm.; dalej: „ustawa o Rzeczniku Praw Obywatelskich”) w zw. z art. 89 § 1 *in principio* oraz art. 84 § 4 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 622 z późn. zm.; dalej: „u.SN”), z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej zaskarżył w całości wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 3 stycznia 2019 r., I C 930/18.

Rzecznik Praw Obywatelskich na podstawie art. 89 § 1 pkt 2 u.SN zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie prawa materialnego, tj.

1. art. 58 § 1 i 3, art. 385¹ § 1 oraz art. 385¹ § 3 k.c. i art. 353¹ k.c. ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r. poz. 1061 z późn. zm., dalej: „k.c.”) w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/WE z 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz. U. U. E. L. z 1993 r., L 95, s. 29; dalej: „Dyrektywa 93/13”), poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że umowa kredytu była w całości ważna, jako zgodna z zasadami współżycia społecznego, podczas gdy jej treść i cel oraz zawarte klauzule abuzywne była w istocie sprzeczna z naturą umowy kredytu oraz z zasadami współżycia społecznego i w tym zakresie umowa należało ją uznać jako nieważną;
2. art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 Dyrektywy 93/13, poprzez uznanie, że bezskuteczność klauzul indeksacyjnych powodowała, że umowa kredytu mogła być wykonywana z pominięciem niedozwolonych klauzul.

Rzecznik Praw Obywatelskich w konsekwencji powyższego na podstawie art. 89 § 1 *in principio* u.SN, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP, poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy ustalenia skutków stwierdzenia abuzywności postanowień umowy kredytu z poszanowaniem wytycznych sformułowanych w Dyrektywie 93/13 i orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej co w konsekwencji doprowadziło do zachwiania równowagi w sferze ochrony prawnej powodów oraz w istocie ich wsparcia przez ten Sąd. W ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich

takie działania nakierowane były na wykorzystanie słabszej pozycji konsumentów, którzy nie byli w stanie skutecznie dochodzić swoich praw. Takie procedowanie w ocenie Rzecznika Praw Obywatelskich pozostało w sprzeczności z zasadą lojalności państwa wobec obywateli w procesie stosowania prawa.

Pismem procesowym z 11 lutego 2024 r. Rzecznik Praw Obywatelskich z uwagi na zawarcie przez powodów z pozwanym ugody dotyczącej spornej umowy kredytowej, cofnął skargę nadzwyczajną i wniósł o umorzenie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 95 pkt 1 u.SN w zakresie nieuregulowanym przepisami ustawy do skargi nadzwyczajnej, w tym postępowania w sprawie tej skargi, stosuje się w zakresie spraw cywilnych przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej, z wyłączeniem art. 398⁴ § 2 oraz art. 398⁹ tej ustawy.

Przepisy ustawy o Sądzie Najwyższym nie regulują kwestii cofnięcia skargi, z tego też względu, zgodnie z przytoczonym przepisem, należy zastosować w tym zakresie właściwe przepisy Kodeksu postępowania cywilnego dotyczące skargi kasacyjnej. Zgodnie zaś z art. 398²¹ k.p.c., do postępowania przed Sądem Najwyższym wywołanego wniesieniem skargi kasacyjnej stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji. Artykuł 391 § 2 zdanie pierwsze *in principio* k.p.c. stanowi natomiast, że w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne.

Cofnięcie skargi nadzwyczajnej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, z uwagi na odpadnięcie jej podstawy, w rozpoznawanej sprawie uzasadnia umorzenie postępowania, o czym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie powołanych przepisów prawa.

[SOP]

[a.ł.]

